

was heengegaan, — die hem nooit gekend en tòch had liefgehad, en die een boodschap van liefde hem liet daarom. —

— — Of het dàardoor geweest was, — door al die overspanning? — Of kwam het slechts toevallig, een samenloop van omstandigheden? — Maar haar bevalling wàs werkelijk moeilijk geweest, héél moeilijk. Een oogenblik zelfs had het er inderdaad naar uitgezien dat haar voorgevoel waarheid zou worden, dat ze zou moeten scheiden, — juist zooals ze het gevreesd had, — van 't nauwlijks ontvangen nieuw geluk: het mooie kindje dat gezond lag in zijn wiegje.

Toen, in dat angst-oogenblik, had ze gelezen in de oogen van haar man, wiens hand ze krampachtig vasthield, een namelooze wanhoop die haar stom zeide hoe hij het zoo vurig begeerde bezit toch te duur gekocht achtte tot dièn prijs: háar dood. Vaag, heel zwak zich voelend, had haar dat een besef van onzeggelijke blijdschap gegeven. Want ze had wel eens gedacht in den laatsten tijd, met een soort jaloezie op het nog ongeboren kindje, dat hij daarin vergoeding zou vinden voor alles, zelfs voor haar er mogelijk door heengaan. En nu wist ze dat ze zich daarin vergist had, dat zij hem altijd de liefste, de onmisbaarste was; ook nu nog, nu het kind er was. — — —

— In de kalme weken van langzaam herstellen die volgden had ze soms droomerig zich afgevraagd, tusschen haar slapen en waken in, — terwijl ze zwak, met gesloten oogen, stillag, — of 't werkelijk mogelijk was dat ze nu tòch leefde, en leven zou, voor haar man en haar kind, — haar jongen! Als ze niet zoo moe, zoo tot denken onmachtig geweest ware, zou ze meer getracht hebben het vast te houden, zich klaar voor oogen te stellen: dat denkbeeld van haar nu volmaakt geworden geluk. Maar in haar lichamelijke afmatting was alles nog onklaar in haar voorstellingsvermogen. Zij begreep 't alleen nu en dan even, — als iemand die weet van een wereld van zaligheid die haar straks wacht, — wanneer haar man naast haar bed zat, zacht vertellend van komende dagen, — wanneer ze haar kindje schreien hoorde uit zijn wiegje om zijn voedsel; — dan, met een vredigen glimlach, begreep zij een oogenblik heel duidelijk hoe 't alles wàarheid was, — hoe ze voor niets meer had te vreezen.

Stil-blij sloot ze dan weer de oogen. — Ze voelde zich nu nog te ziek om zoo recht te kunnen indenken haar genot. Maar straks, als ze weer heelemaal sterk en gezond zou zijn, dan zou ze de handen uitstrekken naar haar groot geluk, en het bekijken en betasten van alle kanten. — —

En ze wàs gezond en sterk geworden eindelijk, — en ze had de handen uitgestrekt; ... maar 't geluk was haar ontvloten, — gebroken als broos glas.

O die najaarsdag, die weemoedig-schoone dag van stervenden zomer, die haar zoo wreed had belogen met zijn belofte van voor haar nieuw-beginnend leven, — terwijl hij was geworden de aanvang van haar geluks-dood! — — —

„Zeker” — had de dokter gezegd dien ochtend. „Als ze 't zich nu niet te druk maakte, dan mocht zij vandaag, op haar verjaardag, weer naar beneden, naar de woonkamer. Ze kon nu haar herstel vieren”.